

прави на заднитѣ си крака, изрѣмжа страшно и започна да му удря плѣсници ту по едната, ту по другата буза, като презѣ всичкото време го плюеше.

Отмалѣлъ отъ уплаха, той всецѣло се остави на нейния гнѣвъ. Гердана го удряше, подритваше го съ косматитѣ си нозе, докато най-после ѝ дотегна.

Тогава тя го изблъска долу на снѣга, трѣшна подире му вратичката и доволна се изтегна въ дългата кочина. Премазанъ отъ бой, съ подути бузи и цѣлиятъ оплютъ, крадецътъ лежеше ни живъ-ни умрѣлъ на двора.

На заранѣта мечкаритѣ го видѣха, досѣтиха се, каква е работата, като видѣха приготвената халка, и прихнаха да се смѣятъ.

Дѣдо Гуно натовари сина си на каруцата и го откара въ кѣщи, а веселитѣ мечкари поеха презъ баиритѣ къмъ съседното село. Пѣсенѣта имъ дълго звучеше край брѣга.

„Да си ни жива, Гердано,
че ни веселишъ децата!...“

Веса Паспалеева.

Магаре и куче.

Басня.

Вървѣли по пѣтя магаре и куче. Гледатъ — на пѣтя писмо. Магарето взело писмото и започнало да го чете на гласъ. Въ него било писано само за сѣно и ечемикъ. Чете магарето, а кучето кипи отъ ядъ.

— Чети по-нататъкъ — казало то. — Вижъ, не е ли писано нѣщо за кости, за месо...

Прочело магарето цѣлото писмо и казало:

— Не е.

— Я хвърли това писмо! — рекло кучето. — То нищо не чини, щомъ като въ него нѣма нищо писано за месо!

Прев. Е. Кювлиевъ.